

Titlu original (eng.): Broken hearts

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
TYSON, MONA

Inimi rănite/ Mona Tyson

Traducător: Georgeta Constantin

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-430-9

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

MONA TYSON

Inimi rănite

Traducerea și adaptarea în limba română de:

GEORGETA CONSTANTIN

Editura și Tipografia

ALCRIS

*Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":*

1100	Audrey Weigh	-Vânătoarea de bărbați
1101	Penny Jordan	-Pedeapsă și dragoste
1102	Lacey Dancer	-Pasiune și scandal
1103	Anne Hampson	-Croaziera disperării
1104	Jona Jeffrey	-Ce mai gătim astăzi?
1105	Helen Bianchin	-Magia deșertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei
1107	Stephane Ardant	-Noapte de magie neagră
1108	Marge Smith	-Muntele pasiunii
1109	Penny Jordan	-Amantul doamnei Parish
1110	Dale Ketcham	-Perechea potrivită
1111	Carole Dean	-Insula din Caraibe
1112	Violet Winspear	-Castelul
1113	Louise Lawson	-O aventură incitantă
1114	Ramona Kissy	-Favorita
1115	Mary Meredith	-Îngerul cu aripi frânte
1116	Lucy Wayne	-Legătura amoroasă
1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânată Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă

Capitolul 1

Începuse să plouă din primele ore ale dimineții, situație obișnuită pe coasta de est. Cu toate că era luna mai, de câteva zile nori negri se adunau amenințător deasupra orașului, încât vremea se menținea rece și umedă, ca în noiembrie.

Dena Parker privea pe fereastra clasei. „Încă o oră, gândea ea, și voi fi în sfârșit liberă”. Privi din nou capetele plecate ale fetelor, care scriau concentrate în caietele albastre de teză și oftă ușurată.

Anul de studii care se încheie acum la școala de fete din Chatsworth, nu fusese tocmai roz pentru Dena. Deși trecuseră două luni de la cearta cu Webster, Dena simțea și

acum un nod în stomac când îi auzea pașii apropiindu-se. „Cum am putut să fiu atât de proastă? se întreba ea cu ciudă.

În toamna din urmă își făcuse obiceiul ca după cursuri, când fetele erau plecate, să rămână un timp în clasă, pentru a corecta lucrările. Între timp, privea visătoare gazonul bine îngrijit al grădinilor școlii până la dealurile din depărtare.

În asemenea momente, gândurile se întorceau invariabil spre vremea când tatăl ei era încă în viață. Nici nu trecuse de fapt mult de atunci, dar multe se schimbaseră între timp!

Dena se întreba de ce soarta fusese atât de crudă cu ea lăsând-o orfană, lipsită de mijloace de trai. Reușise să supraviețuiască numai datorită amabilității directorului școlii, Webster Barrett.

Și Dena fusese pe vremuri elevă aici, în Chatsworth, în școala superioară de fete unde obțineau bacalaureatul și fiicele familiilor avute. După moartea tatălui ei, Webster îi oferise un post de suplinitoare, considerând că pregătirea ei o va ajuta să facă față..

Dena acceptase fără nicio ezitare. Chiar dacă salariul nu era cine știe ce, era suficient pentru a-i asigura un trai decent. În lungile după-amieze solitare petrecute în sala

de clasă, se întâmpla s-o viziteze Webster, care o invita uneori la cafea. Aceste momente petrecute împreună deveniseră cu timpul un obicei, astfel că Dena ajunsese să aștepte cu nerăbdare să audă apropiindu-se pașii lui Webster, inima ei începând să bată mai repede. Constatase astfel că simțea pentru el mai mult decât o afecțiune colegială.

A încercat, ce-i drept, să-și spună că aceste sentimente erau lipite de sens, având în vedere că Webster era mult mai în vârstă decât ea, fiind greu de crezut că i-ar putea acorda atenție.

Dena nu se putea însă împiedica să-și dorească din tot sufletul ca într-o zi să ajungă și el să nutrească pentru ea sentimente asemănătoare.

Dena fusese nefericită când în vacanța de Crăciun întâlnirile lor se întrerupseseră. Dar când Webster își reluase obiceiul să vină s-o vadă aproape zilnic, Dena se întreba dacă putea rămâne indiferent față de sentimentele ei. A trăit în această incertitudine până într-o nefericită zi de sfârșit de martie, puțin înainte de începerea vacanței de Paște.

Gândul de a nu-l mai vedea pe Webster câteva săptămâni părea atât de insuportabil, încât își adună curajul și-i mărturisi marea ei dragoste. Îi fusese foarte greu să-și

învingă reținerile, dar odată ce începuse să vorbească, îi fusese imposibil să se oprească.

Reacția lui Webster, când a terminat ce avea de spus, a fost neașteptată. La orice s-ar fi așteptat, dar nu să izbucnească în râs.

Râdea, incapabil să se oprească. Apoi a spus că este flatat să fie admirat astfel de o fetiță de douăzeci de ani - așa spusese, *fetiță*. Era un lucru ieșit din comun la vârsta lui, adăugase el, dar era cazul să renunțe la înclinația ei pentru visare.

Dena se ridicase și se îndreptase spre ușa cafenelei, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în plâns.

Înainte să iasă întorsese capul, dar Webster nu schițase nici cel mai mic gest s-o oprească.

Din ziua aceea, relația dintre ea și Webster se schimbase. El continua să fie la fel de politicos și amabil, dar în atitudinea lui era o rezervă pe care Dena n-o remarcase înainte.

Cel mai rău era însă faptul că de atunci nu mai venise niciodată după-amiezile în sala de clasă și n-o mai invitasese niciodată la cafea, ceea ce o întristase foarte mult pe Dena. Se simțea îngrozitor de singură. Se străduia însă să nu se lase cuprinsă de deznădejde. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se comporte ca și cum nu s-ar fi

întâmplat nimic. De postul la școala de fete depindea viața ei și Dena era destul de realistă să înțeleagă că nu putea renunța doar pentru că relația ei cu Webster luase o asemenea întorsătură.

În consecință hotărâse să aștepte sfârșitul anului școlar. După aceea, urmau trei luni de vacanță, după care va hotărî ce va face.

Dând curs unei inspirații de moment, Dena cumpărase bilet la o cursă charter pentru Sudul Franței. Intenționa să facă un tur cu bicicleta pe țărmul Mediteranei, pentru a revedea locuri pe care le vizitase când era copil, împreună cu tatăl ei...

O trezi la realitate clopoțelul care marca sfârșitul anului școlar, Dena constată cu oarecare uimire că se bucura că pleacă în această călătorie, arzând de nerăbdare să înceapă pregătirile de drum.

Părăsi clasa cu un zâmbet mulțumit, strângând teancul de caiete sub braț.

Nu bănuia că nu va uita niciodată această vară petrecută în Sudul Franței.

Dena se privi cu ochi critic în oglinda din camera de hotel. Inspiră cu plăcere parfumul de levănțică ce pătrundea pe fereastra deschisă. Vedeă în zare munții cu pante line coborând spre mare, în timp ce soarele mediteranean scâldea totul într-o lumină aurie.

„Câteva zile de plajă îmi vor face bine”, gândi Dena. Voi începe turul ciclist după ce mă voi sătura de aer curat și mă voi bronză puțin”.

Dena se răsuci pe călcâie. “Nu-mi stă rău deloc”, își spuse încântată. Noul bikini îi venea într-adevăr de minune.

Apoi, Dena plecă spre plajă. Pe drum, cumpără o porție de plăcintă cu ceapă și-și continuă drumul urmărind cu atenție ce se petrecea în jurul ei.

Unele lucruri se schimbaseră, dar multe rămăseseră la fel cum își amintea din timpul ultimei călătorii. Fostul sat de pescari se transformase într-un orașel turistic foarte frecventat, unde se îmbulzeau turiști veniți din întreaga lume.

Marea își dezvălui apele sclipitoare în fața privirilor Denei. Începu să fugă fără să stea pe gânduri, pentru a se opri brusc, uimită. Nu-și amintea ca plaja să fi fost atât de întinsă. Sute de adoratori ai astrului solar erau întinși pe nisipul fierbinte.

Copiii clădeau de zor castele de nisip, în timp ce câțiva bărbați încercau cu un fel de rachete de badminton să trimită mingile cu capul spre capetele unor tinere drăguțe ca să le atragă atenția.

Dena căută din priviri un loc liber, întinse prosopul și se așeză pe el. Căldura binefăcătoare a soarelui îi dădea o stare de toropeală, încât după un timp ațipi. Se trezi tresărind când o mână o scutură ușor de umăr. Încă amețită, întâlne ochii căprui ai unui bărbat prezentabil de vreo treizeci de ani.

- Ar fi bine să vă ridicați, spuse el într-o engleză surprinzător de bună cu un ușor accent.

Îi dăruie Denei un zâmbet fermecător, dezvelind o dantură de un alb strălucitor.

— Expunerea prima dată la razele unui soare atât de intens, continuă el pe un ton doct, este bine să nu depășească o jumătate de oră. Numele meu este Yves. Pot să mă așez o clipă lângă dumneavoastră, înainte să plecați?

Dena era atât de surprinsă, încât nu reuși decât să accepte clătinând din cap. Era ușor amețită din cauza soarelui și încă somnoroasă.

Yves o privi în ochi și spuse:

— Pentru informarea dumneavoastră: am treizeci și unu de ani și reputația de crai incorigibil. Am în cont treispre-

zece milioane de dolari și niciun program pentru astă-seară.

V-ar face plăcere să mă însoțiți la cazinou, să-mi dați o mână de ajutor să cheltuiesc o parte din ei, care mă împovărează serios?

Se ridică apoi râzând vesel. Dena nu știa dacă vorbea serios sau pur și simplu râdea de ea.

– Vă așteptați să cred ce-mi spuneți? întrebă ea.

– De ce nu veniți cu mine, să vă convingeți? propuse el.

Dena stătu o clipă pe gânduri, apoi îi dădu adresa hotelului. Sări în picioare și alergă în apă, să se răcorească.

În timp ce înota energic, se gândea dacă era ceva adevărat din ce-i spusese Yves.

Oricum, nu va petrece seara singură. Bine cel puțin că avea în bagaje măcar o rochie ca lumea.

Soarele apusese de câteva ore, când Dena părăsi hotelul pentru a se urca în limuzina neagră care aștepta la intrare.

Yves îi aruncă o privire admirativă când se așeză pe scaunul de lângă el.

– Propun să trecem mai întâi pe la cazinou, apoi să mergem undeva să cinăm. Așa se obișnuiește în Franța, adăugă el.

Dena încuviință pentru a-i fi pe plac. Nu mâncase toată ziua decât plăcinta aceea cu ceapă și simțea un fel de leșin de la stomac.

Yves demară în trombă și mașina goni în noapte. Privind pe geam, Dena avea impresia că prin multitudinea de lumini riviera franceză este mult mai interesantă noaptea. La un moment dat, apărură în fața lor o clădire impozantă care semăna cu un palat.

– Iată că am ajuns, spuse Yves în timp ce parca mașina. O mulțime apreciabilă se înghesuia să intre, dar Yves trecu pur și simplu după ce-l salută cu o înclinare din cap pe portarul în uniformă care încasa banii pentru intrare. Intrară într-o sală mare plină de automate și mese de joc, la care își încercau norocul atât turiști, cât și localnici. Denei îi atrase în primul rând atenția impunătorea masă de ruletă, care domina centrul sălii.

– *Messieurs, faites vos jeux*, răsună vocea crupierului.

– Ce spune? îl întrebă ea pe Yves.

– Că începe jocul. Să ne apropiem, să vedem și noi.

Se așezară în spatele jucătorilor și Yves îi explică Denei regulile de joc.

- Văd că te pricepi foarte bine, constată ea râzând.
- Da, mă pricep, replică Yves zâmbind larg.
- *Rien ne va plus*, se auzi din nou vocea crupierului.
- Mă duc să fac rost de câteva jetoane ca să ne încercăm norocul, zise Yves.

După ce intră în posesia jetoanelor, Yves reveni și o întrebă:

- Când este ziua ta de naștere?
- Pe douăzeci și opt august, răspunse Dena.
- Perfect, în această seară numărul nostru norocos este douăzeci și opt.

Yves miză o mare parte din jetoane pe acest număr și urmărirea cu sufletul la gură rotirea bilei albe pe discul ruletei. Bila se roti tot mai încet, apoi se opri la numărul douăzeci și opt!

După ce adună fericit o mulțime de jetoane, Yves oferi Denei brațul.

– Acum putem merge să mâncăm, spuse el foarte satisfăcut. Altfel habar n-am de unde aş fi putut să plătesc această masă, pentru că adineauri am dat ultimii bani pe jetoane. Îi făcu poznaș cu ochiul și gândurile Denei se îndreptară spre tatăl ei.

„S-ar răsuca în mormânt dacă ar vedea cu cine am ieșit în această seară”, își zise ea.

În drum spre restaurant Dena rămase tăcută, dar când Yves o conduse pe terasa îmbietoare a unui restaurant, îi reveni buna dispoziție.

– Astăzi vom savura cea mai gustoasă mâncare din întreaga Franță, o asigură Yves. Sper că ai poftă de mâncare. Dena devoră cu poftă preparatele, începând cu scoici în vin alb, apoi fazan cu trufe și sfârșind cu o minunată cremă desert care se topea în gură.

Când terminară, Yves se lăsă mulțumit pe spate, măsurându-o pe Dena cu zâmbetul pe față.

– Sper, *mademoiselle*, că sunteți satisfăcută. Îmi permiteți să vă ofer în încheiere un coniac?

Dena ridică mâinile în semn de apărare.

– Îți mulțumesc, Yves, dar este suficient. Dacă n-ai nimic împotrivă, vreau să mă duci la hotel. Pentru mine a fost o zi lungă și sunt obosită.

– Nicio problemă, nu trebuie să te scuzi.

În momentul când se așezară în mașină, Yves o privi atent.

– Trebuie să-ți spun ceva, Dena...

Dena simți o gheară în stomac. Nici nu era de așteptat altceva. Realiză dintr-odată de unde venea neliniștea pe care o simțise de-a lungul întregii serii.

Puse mâna pe brațul lui.